דאי סלקא דעתך תגלחת טומאה ימי חלוטו מי לא בעי תגלחת. והכתיב וכבס המטהר את בגדיו וגו' ה) והתם דינא דקא מייתי ומה נזיר בקבר כו' היכי קאמר והא זה וזה דאויין לתגלחת: לעולם אימא לך תגלחת דטומאה ו) כיון שהחזה ושוק וטבל מתגלח בשביעי שלו והאי (ו) דקא פריך ימי חלוטו שאין שערו ראוי לתגלחת בתגלחת דנזירות קאמר דאילו נזירות בקבר כשהוא (ז) מגלח מעכשיו מתגלח על נזירות אבל נזיר מצורע כשמתגלח תחילה מתגלח על שנתרפא מצרעתו והכי קתני ימי חלוטו שאין ראוי לתגלחת טומאה דנזיר אלא לתגלחת דצרעת לא כל שכן שאין עולין מן המנין דנזירות דטהרה ולעולם אימא לך היכא דנזר והוא בבית הקברות טעון גילוח דטומאה: **הא שמע וכי ימות מת עליו בפתע פתאום בטהור שנטמא כו':**

נזיר בקבר. שהיה טומא מתחילת ג) נזירות: **אינו דין כו'.** (ג) ג) מדקתני ולפטור את הנזיר בקבר שאין טעון העברת שער שמע מינה דאין טעון גילוח ד) שער ש"מ: **אלא** (ד) **טומא שנזר שביעי שלו.** שטובל בו עולה לו מן המנין דהואיל ה) ואינו בר קרבן מתחיל למנות מבו ביום: **ונזיר טהור שנטמא אין שביעי שלו עולה לו מן המנין.** דאין לו טהרה עד יום שמיני ו) שמביא קרבנותיו כו': **דתניא וקדש לאשו.** שיתחיל למנות לענין נזירות ביום הבאת קרבנותיו שהוא שמיני כדכתיב ז) ויום השמיני יביא שתי תורים: **ביום תגלחתו.** שהוא שביעי כדכתיב וגילח (ה) את ראשו ביום טהרתו ביום השביעי יגלחנו ח): **והא דתנן נזיר שנטמא כו' מאן תנא.** ט) תשיב להו טומאות הרבה ואפ"ה לא מייתי עלייהו אלא קרבן אחד: **אמר רב חסדא ר' יוסי ברבי יהודה היא.** דאמר נזירות טהרה משביעי שהוא יום תגלחתו חייבא עילויה: **ומשכחת לה.** דתיהוי טומאות הרבה: **כגון שנטמא.** ומנה ששה כדי להזות (ה) עליה בשלישי ובשביעי א) וחזר ונטמא ביו' ז' דטומאה אחריתי איקרי הואיל וטבל בו ביום אבל בקרבן אינו חייב אלא אחד שכל זמן שלא יצתה שעה שראויה להביא קרבן שעדיין לא הגיע ליום ח' אינו חייב אלא קרבן אחד אבל אם נטמא וחזר ונטמא בששי אינו קורא לו טומאות הרבה לפי שעדיין לא חל עליו טהרה כלל (ו) ודמי ט) לטומאה אריכתא. דאי אליבא דרבי לא משכחת לה דמיקרי טומאות הרבה ולא ליחייב אלא קרבן אחד דאי אמרת משכחת לה כגון שנטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי ו) אינו חייב אלא קרבן אחד לסוף ימי טהרתו כיון דנזירות דטהרה לא חיילא עליה עד יום שמיני כולה חדא טומאה אריכתא היא וליכא בהו טומאות הרבה. ואי אמרת כגון דנטמא ב) בשמיני והויין להו טומאות הרבה הא נמי לא מיתרצתא דלא יביא אלא קרבן אחד דאי אליבא דרבי כיון דנטמא יום שמיני שיצתה שעה שראויה להביא בה קרבן נתחייב על כל ג) אחד. הילכך לא מיתוקמא מ) אלא כרבי יוסי ברבי יהודה ס"מ: **מאי טעמא דרבי.** דאמר לא חיילא עליה נזירות דטהרה עד יום הבאת קרבנותיו: **דאמר קרא וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וגו'.** נ) דמשמע אימתי וקדש את ראשו שיתחיל למנות בו בזמן שכיפר עליו דהיינו בשמיני פ):

ימי חלוטו מי לא בעי תגלחת. בסוף ימי חלוטו כדכתיב וכבס המטהר את בגדיו וגלח את כל שערו אבל תגלחת דטהרה ליתיה כמצורע דגם תגלחת שניה שמגלח אחר ימי ספרו ממתן טומאה הוא מגלחה שגם בימי ספרו מטמא אדם במגע: **לא תגלחת טומאה** דנזירות קתני. כלומר לעולם אימא לך תגלחת דטומאה ודקאמרת דבימי חלוטו נמי איכא תגלחת דטומאה לא תגלחת דנזירות קתני דנזיר בקבר דאוי שערו לתגלחת מחמת נזירות ובימי חלוטו לא בעי תגלחת דטומאה מחמת נזירות אלא מחמת לצרעתו וזה אין שייך לנזירות כלל הילכך לא יעלו לו ימיו לנזירותו: **בטהור שנטמא** הכתוב מדבר. כלומר שהתחיל למנות נזירות בטהרה ואחרי כן נטמא דכתיב והימים הראשונים יפלו: **ולפטור** את הנזיר בקבר שאין טעון העברת שיער והבאת ציפרים. והוא הדין דממעט ליה מאשם דכתיב בההוא עניינא והיינו דקאמר במתני' בנזיר בקבר אינו מביא קרבן טומאה דמיעטיה קרא כדדרשינן הכא: **והלא** דברים ק"ו. פירוש אי לא מיעטיה קרא ומה טהור שנטמאת טעון כו' כלומר שטומאתו הזקיקתו לכך כל שכן היכא דנטמא מתחילתו שטמא ביומר שהזקיקתו טומאתו לכל מ"ל וטמא לאשו נזרו מיותר דמאי למימר וכי ימות מת [עליו] בפתע פתאום וגלח לאשו: **ביום** הבאת קרבנותיו. דכך כתיב בקרא ביום השמיני יביא שתי תורים וכו' וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וקדש לאשו ביום ההוא שמעינן ביום שמיני שהוא הבאת קרבנותיו כדמפרש לקמן בסמוך:

ביום תגלחתו. הכתוב מדבר דהיינו בשביעי בסמוך מפרש טעמא: **והא** דתנן. פ' קמא דכריתות ב) (דף ט.): **משביעי** הוא דחיילא. משביעי [1] שמתחיל לימנות נזירות משביעי: **ומשכחת** טומאות הרבה. כגון שנטמא ביום שביעי וחזר ונטמא בשביעי לסוף שביעי אחר שהזה ושוק וטבל דמיד כשהזה וטבל חל עליו באותו יום נזירות טהרה ביום שביעי הוי ממנין אלשים כי נטמא ביום שביעי כיון דחל עליה נזירות טהרה כבר חשיב ליה טומאה אחריתי ולא הוה כנטמא בששי דהכא ודאי טומאה אריכתא היא דאכתי לא חל עליה נזירות טהרה ומכל מקום פוטר עצמו מקרבן טומאה אחר כיון שנטמא בשביעי ולא יצא שעה אחת ביום שראוי הוא להביא קרבנות דהיינו ביום שמיני: **דאי** רבי. דאמר דאינו מתחיל למנות נזירות טהרה עד יום שמיני כולה [2] טומאה אריכתא היא דלא נראה עדיין להתחיל נזירות והוי כאילו נטמא בששי ואמאי קרי ליה טומאות הרבה ואי דנטמא בשמיני כו' כיון דיצא לשעה שראוי להביא קרבנותיו והוי כנטמא אחר הבאת קרבנותיו דודאי צריך להביא קרבן טומאה אחר: **דכתיב** מאשר חטא על הנפש. וכתיב בההוא קרא לאלתר וקדש לאשו ביום ההוא פי' ביום שכיפר עליו דהיינו בשמיני: **אם** כן לימא קרא וקדש את ראשו. ופשיטא דאשמיני דקיימינן ביה אירי ביום ההוא למה לי אם אינו ענין לשמיני תנהו לשביעי דאיתיתר למשדי אשביעי:

נוסחת הריב"ן

ה) דכיון: ב) מזיריתו אינו דין: ג) כדאמרי': ד) שער ליתא בכ"י: ה) לאינו: ו) שמביא בו קרבן מאן תנא דנזיר טהור שנטמא אין שביעי שלו עולה לו מן המנין אמר רב חסדא רבי היא דאמר אין נזירות טהרה אלא עד יום שמיני שמביא קרבנותיו דתניא וקדש כו': ז) דכתיב: ח) עליו: ט) ודמי ליה כטומאה: י) לאינו: כ) בשמיני כו': ל) אחת ואחת: מ) לא מתוקמא כר' אלא כר' יוסי: נ) (דמשמע) ליתא בכ"י: ס) בשמיני הס"ד ואחר כך מה"ד תמיהו ענין לשביעי שהוא יום תגלחתו שחלה עליו נזירות: דאהדר לטמי קודם שהביא קרבנו לחייב אותו בשני קרבנות טומאה: וכ"ל וכו':

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה לעולם וכו' ואלא דקאמר ימי חלוטו כל"ל ותיבת פריך נמחק: (ב) בא"ד כשהוא מתגלח מעכשיו: (ג) ד"ה מזיר וכו' נזירות אינו דין כו' הס"ד ואח"כ מ"ה ש"מ כו' מדקתני: (ד) ד"ה אלא שטמא שנזר: (ה) ד"ה ביום תגלחתו וכו' יגלח לאשו כל"ל ותיבת את נמחק: (ו) ד"ה כגון שנטמא וכו' טהרה כלל וקרי ליה טומאה אריכתא הס"ד ואח"כ מ"ה דאי אליבא דרבי כיון דנטמא ביום שמיני וכו' נמחייב קרבן על כל אחד כל"ל והד"ל ותיבת דאי נמחק:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) רש"י ד"ה כגון שנטמא וכו' וחזר ונטמא ביום ז' דטומאה וכו'. נ"ב עי' מ"מ: ב) תוס' ד"ה ביום תגלחתו וכו' והא דתנן פ' קמא דכריתות דף ב' ע"ב כל"ל. ולא כמילופי גרסאות לעיל שהגיהו כתנס. תורת מישור:

הגהות התוספות

1. תיבת משביעי נמחק.
2. ל"ל כולהו.

עין משפט נר מצוה

יג א מיי' פ"ו מהל' נזירות הלכה ג:
יד ב מיי' שם הלכה ם:
טו ג מיי' שם הלכה ז:
טז ד מיי' שם הל' טו וע"ש בכ"מ:

תורה אור השלם

1. וְכִי יָמוּת מֵת עָלָיו בְּפֶתַע פִּתְאֹם וְטִמֵּא רֹאשׁ נִזְרוֹ וְגִלַּח רֹאשׁוֹ בְּיוֹם טָהֳרָתוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יְגַלְּחֶנּוּ: במדבר ו ט
2. וְעָשָׂה הַכֹּהֵן אֶחָד לְחַטָּאת וְאֶחָד לְעֹלָה וְכִפֶּר עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא עַל הַנָּפֶשׁ וְקִדַּשׁ אֶת רֹאשׁוֹ בַּיּוֹם הַהוּא: במדבר ו יא

מוסף רש"י

וקדש את ראשו. לנזירות טהרה שניה (כריתות ב:).

פי' הרא"ש

טהרה: מה טהור שנטמא וכו' אע"פ שתחלתו היה טהור כ"ש טמא שקבל עליו נזי' בטומאה: ביום הבאת קרבנותיו. דהיינו יום ח' אז מתחיל קדוש ראשו דהיינו גידול שער לנזירות טהרה דכתיב קדוש יהיה גדל פרע: רבי יוסי בר' יהודה אומר ביום תגלחתו. היינו בז' ולקמן מפרש טעמייהו: מני ר"י בר' יהודה [היא] דאמר נזיר טהרה מז' הוא דחיילה. הלכך קרי ביה טומאות הרבה כי כבר התחיל למנות נזירו שהרה ומ' אינו מביא אלא קרבן א' דכיון דעדיין לא יצאת שעה שראוי להביא בה קרבן אבל לרבי דאמר נזי' דטהרה לא חיילא עד ח' אם נטמא בז' חדא טומאה אריכתא היא ואם נטמא בח' הרי יצאת שעה שראוי להביא בה קרבן וב' קרבנות בעי למיתי: ו) אימתי וקדש את ראשו בזמן כשפר. כלומר בזמן הראוי לכפרה אף אם לא כפר: א"כ לימא קרא וקדש את ראשו. ותו לא ומ"מ ילא ידענא דאוכפר קאי:

ו) נגלה לכן היה גירסתו בגמ'.

יז א מיי' פ"ו מהלכות נזירות הלכה עו:
יח ב מיי' שם הלכה יב:

תורה אור השלם

1. וְעָשָׂה הַכֹּהֵן אֶחָד לְחַטָּאת וְאֶחָד לְעֹלָה וְכִפֶּר עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא עַל הַנָּפֶשׁ וְקִדַּשׁ אֶת רֹאשׁוֹ בַּיּוֹם הַהוּא:
כמדבר ו יא
2. וְהַזִּיר לַיְיָ אֶת יְמֵי נִזְרוֹ וְהֵבִיא כֶּבֶשׂ בֶּן שְׁנָתוֹ לְאָשָׁם וְהַיָּמִים הָרִאשֹׁנִים יִפֹּלוּ כִּי טָמֵא נִזְרוֹ:
במדבר ו יב

נוסחת הריב"ן

ח) להו כרבי: ב) דנקטו נה נבי זיבה דמסכת: ג) שהיא: ד) מחוסר זמן הוא להקרבה דלילי שמיני נמי הוי שעה שראויה להביא קרבן ומי נטמא ביום שמיני מיתייב קרבן על כל אחת ואחת. והשתא ליתא: ה) מחזי להקרבה: ו) דכתיב בהו: ז) ופע"פ: ח) בכ"י כתוב כאן בזה"ל וה"ג וחכ"א קרבן א' הביא אשמו ונטמא מביא קרבן על כל אחת ואחת הביא אשמו ונטמא מביא קרבן על אחת ואחת הביא חטאתו ולא הביא אשמו מונה אין מתחילין בו' והשתא ליתא. ט) ע"ע כי נגלה ע"ש]: ט) שהי: י) בכ"י כתוב כאן בזה"ל לפי שמציע בכל האשמות שנתורה שהן מעכבין כדאמרינן הביא כפרתו אוכל בקדשים כך אשמו מעכבו בו': כ) יתמיד: ל) לא בעיא מישועא דהא לא אתיא לא משום טומאה ולא משום נזירות בו': מ) בכ"י כתוב זה הדבור לעיל בכ"ל:

מוסף רש"י

לילה לאו מחוסר זמן הוא. אין מחוסר זמן כמי שהגיע לילו להקריב קרבנותיו (חגיגה ט:).

פי' הרא"ש

ביום ההוא למה לי תנהו ענין לד'. כלומר ביום ההוא של תגלחתו: לוקמה כר' וכגון שנטמא בליל ח' דקרי' ביה טומאות הרבה דמתחיל' ליל ח' חלה עליו נזירות טהרה וחדא קרבן הוא דמייתי דאכתי לא יצאת שעה שראוי להביא קרבן עד למחר. ומדלא מוקי לה הכי ש"מ קסבר לילה לאו מחוסר זמן דכל דבר שזמנו ביום מתחלת הלילה יש לו דין היום אע"פ שאינו מביא קרבן בלילה הילכך מביא ב' קרבנות: הא בהא תליא. כלומר לא מצית למפשט דלילה לאו מחוסר זמן הוא מדלא אוקמא כר' דאפי' אי לילה מחוסר זמן לא מצי לאוקמה כר' דאי אמרת לילה מחוסר זמן אימת מחזי לקרבן נזיר מצפרא טהרה נמי לא חיילא עד צפרא דוכפר וקדש את ראשו בשעה הראויה להביא קרבן חייל עליה נזיר טהרה וכי נטמא בלילה טומאה אריכתא הוא. ואי אמרת לילה לאו מחוסר זמן נזיר טהרה חלה מאורתא וכי נטמא בלילה מביא קרבן על כל א' וא' כמו שנטמא ביום ח': גופא נטמא בז' וכו'. הך גופא לא הוי כשאר גופא שבתלמוד אלא שלשון נזיר משונה שהרי לא הביא זאת הברייתא לעיל אלא משום דרבי ורבי יוסי איירי לעיל בהך עניינא אמרי גופא: מתחיל ומונה מיד. פי' מיד בז' אחר שהזה וטבל דס"ל דנזיר טהרה חייליא בז' כר' יוסי בר יהודה. וכן מוכח לקמן פ' כ"ג דתנן ואינו מתחיל למנות עד שיטהר ומיבעי' ליה בגמ' עד שיטהר בז' ומני ר"א היא. והאי דקים ליה לחלמוד הכי ולא בעי לפרושי מתחיל ומונה מיד בח' אע"פ

גליון הש"ס

גמ' הביא חטאתו. עיין לקמן דף מ ע"ל תד"ה וסופרין: תוס' ד"ה מתחיל ומונה מיד כו' אלא א"א לומר כן. ע' לקמן ד' נד ע"ל:

הגהות הגר"א

[א] גמ' אליעזר נמחק. (וזהה ס"ל לכ"מ שדמקו התוס' כזה לגרסא דידן ר"ח): [ב] שם אליעזר נמחק:

הגהות מהר"ב רנשבורג

[א] רש"י ד"ה ומדלא מוקים לה וכו' אע"ג דאיתו קרב על היום רמיא וכו' כל"ל: [ב] תוד"ה מתחיל ומונה מיד דברי ר"ל וכו' מכי הזה וטבל וכי נטמא בשמיני וכו' ומתחייב שפיר בקרבן טומאה לר"ל כל"ל:

הגהות התוספות

1. 5"ל דחזיא. ועי' במפרש ד"ה כגון דחזיא. 2. 5"ל דשיך. 3. 5"ל וכי. 4. 5"ל ולא גרסינן ליה. 5. 5"ל קלת יום הרמוי.

פי' הרא"ש (המשך)

שלא הביא קרבן לאפוקי מדרבנן דאמרי דאינו מביא קרבן על טומאתו ואינו מתחיל למנות עד שיביא חטאתו משום דר"א הוא דקאמר במתני' לא בו ביום דאם נטמא ביום ראשון לנזירותו אינו סותר א"כ ע"כ מדהביא קרבן על טומאתו שנטמא בח' צ"ל שהתחיל למנות נזירותו מאתמול ולקמן דקאמר ר"א היא הוה מצי למי' ר"י ברבי יהודה היא. וכן לעיל הוה מצי למימר ר"א היא: ביום ההוא אע"פ שלא הביא קרבנותיו כלומר אע"פ שלא הגיע זמן הבאת קרבנותיו דהיינו משביעי וכדדריש ר"י בר' יהודה לעיל. וארבע מחלוקות ר"י בר יהודה ור"א משביעי הוא דחיילא נזי' טהרה ור' סבר דמת' הוא דחיילא נזי' טהרה אע"פ

ביום ההוא למה לי אם אינו ענין לשמיני תנהו ענין לשביעי ורבי נמי הכתיב ביום ההוא אמר לך רבי ההוא להכי הוא דאתא לומר לך אע"פ שלא הביא קרבנותיו ורב חסדא מאי דוחקיה לאוקמיה כר' יוסי ברבי יהודה לוקמה כגון דנטמא דחזיא בליל שמיני ורבי היא מדלא מוקים לה כרבי לימא קסבר (ו)ליליא לאו מחוסר זמן הוא אמר רב אדא בר אהבה (ז)הא בהא תליא אי אמרת ליליא מחוסר זמן אימת מיחזי לקרבן לצפרא נזירות נמי לא חיילא עד צפרא ואי אמרת ליליא אינו מחוסר זמן נזירות טהרה חיילא מאורתא: (ח) גופא נטמא בשביעי וחזר ונטמא בשמיני אינו מביא אלא קרבן אחד נטמא בשמיני וחזר ונטמא בשמיני מביא קרבן על כל אחד ואחד מתחיל ומונה מיד (ט)דברי ר' [א] אליעזר וחכ"א (י)קרבן אחד על הכל עד שיביא חטאתו הביא חטאתו ונטמא והביא חטאתו ונטמא מביא קרבן על כל אחד ואחד (כ)הביא חטאתו ולא הביא אשמו מונה (ל)ר' ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה אומר כשם שחטאתו עיכבתו (מ) כן אשמו מעכבו בשלמא לרבי [ב] אליעזר אמר קרא (נ)וקדש את ראשו ביו' ההוא אע"פ שלא הביא קרבנותיו ורבנן ההוא אע"פ שלא הביא אשמו אלא רבי ישמעאל ההוא למה לי אמר לך ההוא אע"פ שלא הביא עולתו ורבנן עולה לא בעי מיעוטא דורון בעלמא הוא מאי טעמייהו דרבנן דתניא [2]והזיר לה' את ימי נזרו והביא כבש בן שנתו לאשם מה ת"ל לפי שמצינו שכל אשמות שבתורה שהן מעכבין יכול אף זה מעכבו ת"ל

ורב חסדא מאי דוחקיה לאוקמיה כרבי יוסי ברבי יהודה לוקמה(ג) כרבי. ומשכחת (ד)לה דאית בהו טומאות הרבה: כגון דחזיא בליל שמיני. כלומר דנטמא בליל שמיני והאי דאמר דחזיא לאו דוקא הכא אלא אחידי (ה)דנקטיו לה במס' כריתות [ת.] נקטיה להכא וחזר ונטמא בליל שמיני דטומאות הרבה איכא מכיון דנטמא בליל ח' וחיילא עליה טהרה ואיתו חייב עליהן אלא קרבן אחד לפי שעדיין לא הגיע יום שמיני (ו)שהיתה שעה הראויה להביא בה קרבן: ומדלא מוקים לה. רב חסדא בכה"ג ואליבא דרבי מיפשטו מינה דאית ליה לרב חסדא דליכא לאו מחוסר זמן הוא (ז) דאם נטמא בליל שמיני הוה כנטמא ביום שמיני דנטמא בשעה שראויה להביא קרבן אע"ג דאיתו קרב עד היום א] דמיא הליכה ליום וחייב קרבן על כל אחת ואחת: אמר רב אדא בר אהבה. אפילו אי אית ליה לרב חסדא דליכא מחוסר זמן הוא אכתי לא מתוקמא ליה כרבי דהא בהא תליא: דאי אמרת לרבי מחוסר זמן הוי אימת מיחזי לקרבן לצפרא ונזירות טהרה נמי לא חיילא עליה עד צפרא. והילכך כי מיטמי בליל שמיני כולה טומאה אריכתא היא ולית לך למימר בהו טומאות הרבה ואי אמרת דלרבי אינו מחוסר זמן דליכא נמי (ח)זמן הקרבה ואית בהו טומאות הרבה נזירות טהרה נמי חיילא מאורתא וחייב קרבן על כל טומאה וטומאה הילכך לא מיתוקמא כרבי כלל: ה"ג ה"ר נטמא בשביעי וחזר ונטמא כו'. ואית ספרים (ט)דגרסי ליה גופא נטמא בשביעי כו' ושבושא הוא דקאי' דכל היכא דכתב גופא דכבר נשנית ההיא שמעתא לעיל ואילו הכא לא נשנית כלל: מתחיל ומונה. לנזירות טהרה מיד כיון שהגיע שמיני (י)ואפילו אלא הביא קרבנותיו דברי ר' אליעזר: (כ)וחכ"א קרבן אחד על הכל עד שיביא חטאתו הביא חטאתו ונטמא מביא קרבן על כל אחת ואחת הביא חטאתו ולא הביא אשמו מונה. נזירות דטהרה אכל אם לא הביא חטאתו אינו מונה. לעולם אין מתחילין למנות לנזירות טהרה עד שיביא חטאתו אחד מהללו (ט)שני תורים שמביא אחד לחטאת שאם נטמא קודם שהביא חטאתו אינו מביא אלא קרבן טומאה אחד אבל אם הביא חטאתו ולא הביא אשמו כבש בן שנתו לאשם מונה לנזירות ימי טהרה: (י)כך אשמו מעכבו. אלא יתמיד למנות עד שיביא אשמו: בשלמא לר' אליעזר. דאמר מתחיל ומונה מיד: אע"פ שלא הביא קרבנות. (כ)מתחיל למנות מבו ביום. ורבנן אתא ליה דהוא אע"פ שלא הביא את אשמו: אע"פ שלא הביא עולתו. שהאחד לעולה ובלבד שהביא אשמו וחטאתו מתחיל למנות: משום עולה לא (ד) (מ)מיבעיא. דהיא לא אתיא לא משום עולה(ב) ולא משום נזירות אלא לדורון בעלמא: (נ)כל האשמות שבתורה מעכבין. כדאמרינן (יומא דף עד:) הביא כפרתו אוכל בקדשים: ת"ל

(ה) גמ' מיילא מתורתא תנו רבנן נטמא בשביעי: (ב) שם כך אשמו מעכבו: (ג) רש"י ד"ה וכב חסדא וכו' לוקמה וכו' ומשכחת לה לרבי דאית בהו טומאות הרבה כגון כל"ל והכ"ל: (ד) ד"ה משום עולה לא בעיא מיעוט דהתורה דעולה לא אתיא לא משום כפרה ולא משום:

גליון הש"ס

גמ' הביא חטאתו. עיין לקמן דף מ ע"ל תד"ה וסופרין: תוס' ד"ה מתחיל ומונה מיד כו' אלא א"א לומר כן. ע' לקמן ד' נד ע"ל:

הגהות הגר"א

[א] גמ' אליעזר נמחק. (וזהה ס"ל לכ"מ שדמקו התוס' כזה לגרסא דידן ר"ח): [ב] שם אליעזר נמחק:

הגהות מהר"ב רנשבורג

[א] רש"י ד"ה ומדלא מוקים לה וכו' אע"ג דאיתו קרב על היום רמיא וכו' כל"ל: [ב] תוד"ה מתחיל ומונה מיד דברי ר"ל וכו' מכי הזה וטבל וכי נטמא בשמיני וכו' ומתחייב שפיר בקרבן טומאה לר"ל כל"ל:

הגהות התוספות

1. 5"ל דחזיא. ועי' במפרש ד"ה כגון דחזיא. 2. 5"ל דשיך. 3. 5"ל וכי. 4. 5"ל ולא גרסינן ליה. 5. 5"ל קלת יום הרמוי.

פי' הרא"ש (המשך)

שלא הביא קרבן לאפוקי מדרבנן דאמרי דאינו מביא קרבן על טומאתו ואינו מתחיל למנות עד שיביא חטאתו משום דר"א הוא דקאמר במתני' לא בו ביום דאם נטמא ביום ראשון לנזירותו אינו סותר א"כ ע"כ מדהביא קרבן על טומאתו שנטמא בח' צ"ל שהתחיל למנות נזירותו מאתמול ולקמן דקאמר ר"א היא הוה מצי למי' ר"י ברבי יהודה היא. וכן לעיל הוה מצי למימר ר"א היא: ביום ההוא אע"פ שלא הביא קרבנותיו כלומר אע"פ שלא הגיע זמן הבאת קרבנותיו דהיינו משביעי וכדדריש ר"י בר' יהודה לעיל. וארבע מחלוקות ר"י בר יהודה ור"א משביעי הוא דחיילא נזי' טהרה ור' סבר דמת' הוא דחיילא נזי' טהרה אע"פ

שלא הביא קרבן. ורבנן סברי דלא חיילא עד שיביא חטאתו. ור' ישמעאל אומר אפילו אשמו. וא"ת הא דקאמר רב חסדא לעיל אי בנטמא בח' וחזר ונטמא בח' הרי יצאת שעה שראוי להביא בה קרבן מגליה דר' דלא כרבנן ודלא כר' ישמעאל. וי"ל דלישנא דמילתיה דר' משמע ליה הכי מדקאמר ביום הבאת קרבנותיו בסתם ולא פירש עד שיביא חטאתו או אשמו. משמע דהיום גורם אע"פ שלא הביא כלל. ורבנן ההוא אע"פ שלא הביא אשמו: אע"פ שלא הביא עולתו (דממילא) [דמעולה] סליק דעולה

ב) [מגיגה ט: ושם נסמן], ג) [נכמת קלה: וש"נ], ג) [לקמן נד.], ד) [ספחים נט. ע"ש ערכין כח. ע"ש], ה) [ל"ל טומאה שטמ"ק],

(ו) גמ' מיילא מתורתא תנו רבנן נטמא בשביעי: (ב) שם כך אשמו מעכבו: (ג) רש"י ד"ה וכב חסדא וכו' לוקמה וכו' ומשכחת לה לרבי דאית בהו טומאות הרבה כגון כל"ל והכ"ל: (ד) ד"ה משום עולה לא בעיא מיעוט דהתורה דעולה לא אתיא לא משום כפרה ולא משום:

גליון הש"ס

גמ' הביא חטאתו. עיין לקמן דף מ ע"ל תד"ה וסופרין: תוס' ד"ה מתחיל ומונה מיד כו' אלא א"א לומר כן. ע' לקמן ד' נד ע"ל:

הגהות הגר"א

[א] גמ' אליעזר נמחק. (וזהה ס"ל לכ"מ שדמקו התוס' כזה לגרסא דידן ר"ח): [ב] שם אליעזר נמחק:

הגהות מהר"ב רנשבורג

[א] רש"י ד"ה ומדלא מוקים לה וכו' אע"ג דאיתו קרב על היום רמיא וכו' כל"ל: [ב] תוד"ה מתחיל ומונה מיד דברי ר"ל וכו' מכי הזה וטבל וכי נטמא בשמיני וכו' ומתחייב שפיר בקרבן טומאה לר"ל כל"ל:

הגהות התוספות

1. 5"ל דחזיא. ועי' במפרש ד"ה כגון דחזיא. 2. 5"ל דשיך. 3. 5"ל וכי. 4. 5"ל ולא גרסינן ליה. 5. 5"ל קלת יום הרמוי.

פי' הרא"ש (המשך)

שלא הביא קרבן לאפוקי מדרבנן דאמרי דאינו מביא קרבן על טומאתו ואינו מתחיל למנות עד שיביא חטאתו משום דר"א הוא דקאמר במתני' לא בו ביום דאם נטמא ביום ראשון לנזירותו אינו סותר א"כ ע"כ מדהביא קרבן על טומאתו שנטמא בח' צ"ל שהתחיל למנות נזירותו מאתמול ולקמן דקאמר ר"א היא הוה מצי למי' ר"י ברבי יהודה היא. וכן לעיל הוה מצי למימר ר"א היא: ביום ההוא אע"פ שלא הביא קרבנותיו כלומר אע"פ שלא הגיע זמן הבאת קרבנותיו דהיינו משביעי וכדדריש ר"י בר' יהודה לעיל. וארבע מחלוקות ר"י בר יהודה ור"א משביעי הוא דחיילא נזי' טהרה ור' סבר דמת' הוא דחיילא נזי' טהרה אע"פ

הביא חטאתו ולא הביא אשמו מונה. נזירות דטהרה אבל אם לא הביא חטאתו אינו מונה. לעולם אין מתחילין למנות לנזירות טהרה עד שיביא חטאתו אחד מהללו (ט)שני תורים שמביא אחד לחטאת שאם נטמא קודם שהביא חטאתו אינו מביא אלא קרבן טומאה אחד אבל אם הביא חטאתו ולא הביא אשמו כבש בן שנתו לאשם מונה לנזירות ימי טהרה: (י)כך אשמו מעכבו. אלא יתמיד למנות עד שיביא אשמו: בשלמא לר' אליעזר. דאמר מתחיל ומונה מיד: אע"פ שלא הביא קרבנות. (כ)מתחיל למנות מבו ביום. ורבנן אתא ליה דהוא אע"פ שלא הביא את אשמו: אע"פ שלא הביא עולתו. שהאחד לעולה ובלבד שהביא אשמו וחטאתו מתחיל למנות: משום עולה לא (ד) (מ)מיבעיא. דהיא לא אתיא לא משום עולה(ב) ולא משום נזירות אלא לדורון בעלמא: (נ)כל האשמות שבתורה מעכבין. כדאמרינן (יומא דף עד:) הביא כפרתו אוכל בקדשים: ת"ל

(ה) גמ' מיילא מתורתא תנו רבנן נטמא בשביעי: (ב) שם כך אשמו מעכבו: (ג) רש"י ד"ה וכב חסדא וכו' לוקמה וכו' ומשכחת לה לרבי דאית בהו טומאות הרבה כגון כל"ל והכ"ל: (ד) ד"ה משום עולה לא בעיא מיעוט דהתורה דעולה לא אתיא לא משום כפרה ולא משום:

גליון הש"ס

גמ' הביא חטאתו. עיין לקמן דף מ ע"ל תד"ה וסופרין: תוס' ד"ה מתחיל ומונה מיד כו' אלא א"א לומר כן. ע' לקמן ד' נד ע"ל:

הגהות הגר"א

[א] גמ' אליעזר נמחק. (וזהה ס"ל לכ"מ שדמקו התוס' כזה לגרסא דידן ר"ח): [ב] שם אליעזר נמחק:

הגהות מהר"ב רנשבורג

[א] רש"י ד"ה ומדלא מוקים לה וכו' אע"ג דאיתו קרב על היום רמיא וכו' כל"ל: [ב] תוד"ה מתחיל ומונה מיד דברי ר"ל וכו' מכי הזה וטבל וכי נטמא בשמיני וכו' ומתחייב שפיר בקרבן טומאה לר"ל כל"ל:

הגהות התוספות

1. 5"ל דחזיא. ועי' במפרש ד"ה כגון דחזיא. 2. 5"ל דשיך. 3. 5"ל וכי. 4. 5"ל ולא גרסינן ליה. 5. 5"ל קלת יום הרמוי.

פי' הרא"ש (המשך)

שלא הביא קרבן לאפוקי מדרבנן דאמרי דאינו מביא קרבן על טומאתו ואינו מתחיל למנות עד שיביא חטאתו משום דר"א הוא דקאמר במתני' לא בו ביום דאם נטמא ביום ראשון לנזירותו אינו סותר א"כ ע"כ מדהביא קרבן על טומאתו שנטמא בח' צ"ל שהתחיל למנות נזירותו מאתמול ולקמן דקאמר ר"א היא הוה מצי למי' ר"י ברבי יהודה היא. וכן לעיל הוה מצי למימר ר"א היא: ביום ההוא אע"פ שלא הביא קרבנותיו כלומר אע"פ שלא הגיע זמן הבאת קרבנותיו דהיינו משביעי וכדדריש ר"י בר' יהודה לעיל. וארבע מחלוקות ר"י בר יהודה ור"א משביעי הוא דחיילא נזי' טהרה ור' סבר דמת' הוא דחיילא נזי' טהרה אע"פ

שלא הביא קרבן. ורבנן סברי דלא חיילא עד שיביא חטאתו. ור' ישמעאל אומר אפילו אשמו. וא"ת הא דקאמר רב חסדא לעיל אי בנטמא בח' וחזר ונטמא בח' הרי יצאת שעה שראוי להביא בה קרבן מגליה דר' דלא כרבנן ודלא כר' ישמעאל. וי"ל דלישנא דמילתיה דר' משמע ליה הכי מדקאמר ביום הבאת קרבנותיו בסתם ולא פירש עד שיביא חטאתו או אשמו. משמע דהיום גורם אע"פ שלא הביא כלל. ורבנן ההוא אע"פ שלא הביא אשמו: אע"פ שלא הביא עולתו (דממילא) [דמעולה] סליק דעולה

ת"ל והזיר. לה' את ימי נזרו והביא (ו) [כבש בן שנתו לאשם] לפיכך הקדים הכתוב והזיר להבאת אשמו לומר לך אע"פ שלא הביא הזיר: **אימתי הזיר.** אימתי מתחיל למנות ימי נזירות בזמן שהביא: **מאן תנא להא דת"ר האשה שנדרה כו' ואינה מביאה עולת העוף.** למאן דאיצטריך למיתני דאינה מביאה עולת העוף: **אמר רב חסדא ר' ישמעאל היא.** דלדידיה חשיב ליה עולת העוף דאי לרבנן לא איצטריכא ליה למיתני שאינה מביאה עולת העוף דהא אמרינן עולת העוף לא מיעכבא דלא אתיא אלא משום דורון בעלמא (ב) ופשיטא שאינה צריכה להביא: לשון אחר אמר לנו המורה **אמר רב חסדא** א) **ר' ישמעאל היא ומאי קסבר כו': מינו גייז.** דמהשתא ואילך לא מיחייבא בנזירות עולת העוף שני לייתי (ג): **לעולם** ד) **מיעקר עקר.** ואמאי ה) דמביאה חטאת העוף ו) לא משום נזירות אלא משום שנדרה עצמה מן היין: **וסבר לה כרבי אלעזר הקפר.** אבל עולת העוף לא ז) אתיא ליה אלא משום נזירות והילכך מיתוקמא לה כר' ישמעאל ולא כרבנן דאי רבנן כיון דאמרי משום דורון בעלמא קמייתי ליה ולא משום נזירות הכא נמי מאי מייתי ליה ולית ביה משום הבאת חולין לעזרה אבל לרבי ישמעאל כיון דמשום חובה קמייתי ליה ובעל מיעקר עקר ליה אי אפשר ליה להביא עולת העוף דאי מייתי ליה נמצא שמביא חולין לעזרה: **והא האי קרא בנזיר טמא כתיב ואנן** ח) **אפילו נזיר טהור קאמרינן.** דקרי חוטא משום שציער עצמו מן היין: **לר"א הקפר נזיר טהור נמי הוי חוטא.** ט) ודין הוא דהוה ליה למיכתביה להאי וכפר עליו מאשר חטא על הנפש בנזיר טהור והאי דכתביה בנזיר טמא הואיל ושנה בחטא דכתיב בנזיר טמא דאמר רבי אליעזר דאינו מביא עולת העוף אבל בחטא שכבר הזיר עצמו מן היין ונכשליו שוגה בחטא שהיה לו להזהר מן הטומאה ונטמא: **משום דילא.** בתמיה חל עליו נזירות והא הוי טמא י) בזמן שעמד בבית הקברות: **אמר שמואל כגון שילא והזה כו'.** (י) כדמפרש לעיל: **ואלא כי נכנס** ונטמא אמרינן דעולין לו מן המנין וחל עליה נזירות דטהרה הא לא נכנס והוי טהור אין עולין לו מן המנין ולא חיילא עליה נזירות דטהרה אדרבה כי לא נכנס והוי טהור כ"ש דחל עליה נזירות דטהרה: **אלא אפילו נכנס.** דס"ד דכיון דנכנס הו"ל כמעיקרו כ) שנזר והוא בבית הקברות ולא יהו עולין לו מן המנין ולא חיילא עליה נזירות דטהרה קמשמע לן כיון שילא והזה ושנה וטבל כ) דהו"ל נזיר טהור מ) וחיילא עליה נזירות דטהרה ואי הדר איטמי מביא קרבן טומאה: אמר

ת"ל והזיר והביא אע"פ שלא הביא הזיר רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה אומר והזיר והביא [2]אימתי הזיר בזמן שהביא מאן תנא להא [3]דת"ר [4]אשה שנדרה בנזיר ונטמאה ואח"כ הפר לה בעלה מביאה חטאת העוף ואינה מביאה עולת העוף אמר רב חסדא ר' ישמעאל היא מאי קסבר אי קסבר [5]בעל מיעקר עקר חטאת העוף נמי לא לייתי אי קסבר בעל מיגז גייז עולת העוף נמי לייתי לעולם קסבר בעל מיעקר עקר ור' ישמעאל סבר לה כר' אלעזר הקפר [6]דתניא ר' אלעזר הקפר ברבי אומר מה ת"ל [1]וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וכי באיזו נפש חטא זה אלא שציער עצמו מן היין וק"ו ומה זה שלא ציער עצמו אלא מן היין נקרא חוטא המצער עצמו מכל דבר על אחת כמה וכמה והא בנזיר טמא כתיב ואנן אפילו נזיר טהור קאמרינן קסבר ר' אלעזר הקפר נזיר טהור נמי חוטא הוא והיינו טעמא דכתיב בנזיר טמא הואיל ושנה בחטא: יצא ונכנס עולין לו מן המנין: קתני עולין לו מן המנין משום דיצא חל עליה נזירות אמר שמואל [2]כגון שיצא והזה ושנה וטבל אלא נכנס הוא דעולין לו מן המנין לא נכנס אין עולין לו מן המנין לא מיבעיא קאמר לא מיבעיא יצא אלא אפילו נכנס עולין לו מן המנין אמרו ליה רב כהנא ורב אסי לרב [7]מ"ט לא מפרשת לן כהלין מילי אמר להון אמינא דלמא לא צריכיתו: ר"א אומר לא בו ביום שנאמר [2]והימים הראשונים יפלו עד שיהיו ימים ראשונים: אמר עולא לא אמר רבי אליעזר אלא בטמא שנזר אבל בנזיר טהור שנטמא אפילו יום אחד סותר אמר

ת"ל [3]דת"ר [4]אשה שנדרה בנזיר ונטמאה ואח"כ הפר לה בעלה מביאה חטאת העוף ואינה מביאה עולת העוף אמר רב חסדא ר' ישמעאל היא מאי קסבר אי קסבר [5]בעל מיעקר עקר חטאת העוף נמי לא לייתי אי קסבר בעל מיגז גייז עולת העוף נמי לייתי לעולם קסבר בעל מיעקר עקר ור' ישמעאל סבר לה כר' אלעזר הקפר [6]דתניא ר' אלעזר הקפר ברבי אומר מה ת"ל [1]וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וכי באיזו נפש חטא זה אלא שציער עצמו מן היין וק"ו ומה זה שלא ציער עצמו אלא מן היין נקרא חוטא המצער עצמו מכל דבר על אחת כמה וכמה והא בנזיר טמא כתיב ואנן אפילו נזיר טהור קאמרינן קסבר ר' אלעזר הקפר נזיר טהור נמי חוטא הוא והיינו טעמא דכתיב בנזיר טמא הואיל ושנה בחטא: יצא ונכנס עולין לו מן המנין: קתני עולין לו מן המנין משום דיצא חל עליה נזירות אמר שמואל [2]כגון שיצא והזה ושנה וטבל אלא נכנס הוא דעולין לו מן המנין לא נכנס אין עולין לו מן המנין לא מיבעיא קאמר לא מיבעיא יצא אלא אפילו נכנס עולין לו מן המנין אמרו ליה רב כהנא ורב אסי לרב [7]מ"ט לא מפרשת לן כהלין מילי אמר להון אמינא דלמא לא צריכיתו: ר"א אומר לא בו ביום שנאמר [2]והימים הראשונים יפלו עד שיהיו ימים ראשונים: אמר עולא לא אמר רבי אליעזר אלא בטמא שנזר אבל בנזיר טהור שנטמא אפילו יום אחד סותר

ואי בעל מיגז גייז. פירוש מכאן ולהבא עולת העוף נמי מייתי דהא אתמול כי נטמא [4] נזירה היתה ולקמן מיקשיא לן בחידוש פירקין (דף כא:) מי מיעקר קא עקר מי מיגז גייז: **לעולם** קסבר מיעקר קא עקר. דאי מיגז גייז עולת העוף ואפשר בעי מיתוי: **סבר** בר"א הקפר. דאף נזיר טהור חוטא הוי הלכך זאת שנטמאה כמו כן בעיא כפרה דמלינו חטאת העוף בא הספק ה] אם כן עולה לא מייתי: **המצער** עצמו מכל דבר על אחת כמה וכמה. אלמא חוטא הוא לכך מייתי חטאת העוף ודוקא אם נטמאה אבל אם לא נטמאה והפר לה בעלה נהי נמי דבעיא כפרה על שציערה עצמה לא[5] תביא כלום משום שאם לא הפר [לה] [1] מביאה חטאת בהמה שאינו בא על הספק ואם כן עתה כשהפר לה לא תניחנו וחטאת העוף לא מצאי לאתויי כיון דמעיקרא אי לא הפר לה לא היתה מביאתו א"כ כשהפר לה לא ניתן לה דין חדש:

ואנן אפילו נזיר טהור קאמרינן. כלומר אית ליה לר"א הקפר בעלמא דאפילו נזיר טהור חוטא דבעלמא מייתי ליה אנזיר טהור וגם הק"ו שלו שייך גם בנזיר טהור: **והיינו טעמא דכתיב קרא בנזיר טמא הואיל ושנה בחטא.** שלא יזהר מטומאה והאריך יצר על יצרו מלהנות מיין: **קתני יצא ונכנס.** וקס"ד אפילו תוך שנעה משום הכי פריך משום דילא חיל עליה נזירות ומשני כגון שילא והזה ושנה וטבל ואיירי אפילו בשביעי דחיל עליה בשביעי טהרה משום דנדר בטומאה ולא בעי איתויי קרבן טומאה בשמיני: **לא** נכנס אין עולין. בתמיה אדרבה כי לא נכנס טפי סלקי ליה ממניינא וע"ע דלא סגי למיתני[6] ונכנס משום דפליג ר"א ואמר לא בו ביום וי"ל מכל מקום לא הוה צריך למיתני (אינו) עולה מן המנין לאפוקי[7] וה"ל למיתני יצא **הכי** גרסינן **לא מבעיא יצא כל אותו היום אלא אפילו נכנס בו ביום.** דס"ד א"ל לא סליק ליה (חד)[8] מקצת טהרה משהה עד שנטמא: **לא** אמר רבי אליעזר. דבעינן שנטמא[9] ימים שנים ו] אלא בטמא שנדר כלפי דאמר קרא כי טמא נזרו ואהא קאמר והימים הראשונים יפלו דבעינן ימים שנים צריך עיון מנלן למידרש הכי אליבא דר"א דהא דרבנן דלא דרשינן[10] ימים שנים לא מיפלג קרא בין טמא שנדר לטהור שנדר:

ו"ל משום דרבי לא אדכר במילתיה ב] כ"א[1] דבהבאת קרבן הכתוב מדבר משמע דלא קפיד עליה אלא איזה שמיני ולמעוטי שביעי דבר פלוגתי' אבל הני תנאי מפרשי דמיחל נזירות תלוי בקרבנות עצמו למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה: **ת"ל** והזיר **והביא אשמו אע"פ שלא הביא אשמו והזיר.** פירוש חייל עליה נזירות טהרה דבהכי מיתתעי קרא וא"ת אם כן לרבנן דהוה למה לי מיפוק ליה מוהזיר בריש והדר והביא ג] וי"ל מי לא הוה הוה דרשינן [והזיר][2] לרבות אע"פ שלא הביא עולתו ועוד אם מעכב כתב רחמנא ההוא ומגלי דאית לן למדרש והזיר אע"פ שלא הביא ומש"ה צריכי למיכתב תרתי: **ונטמאה.** והפריש שני תורים אחד לעולה ואחד לחטאת ואשם בהמה להביא קרבנות נזיר טמא ואח"כ היפר לה בעלה ונמצא שהנדר נעקר למפרע וכאילו לא היתה נזירה כלל מביאה חטאת העוף [ואינה מביאה] עולת העוף כדמפרש ואזיל: **אמר** רב חסדא ר' ישמעאל היא. דמרבה לעיל מההוא אע"פ שלא הביא עולתו אלמא עולת נזיר לאו דורון הוא וכפרה תלויה בה דאי כרבנן דאמרי לעיל עולה דורון הוא אמאי לא תביא עולת העוף אע"פ דהפר לה בעלה ואינה נזירה אין כאן חולין דכל אימת ו] מצי לאתויי מייתי[3] דורון [אלא] ודאי רבי ישמעאל היא דסבירא ליה עולה דנזיר לאו דורון הוא ואם תאמר כ"ש דחטאת נמי לאו דורון הוא והיכי מייתי חטאת כי הפר לה ואין כאן נזירות למפרע וי"ל משום דנסמוך מוקמינן לה כר"א הקפר דאריכה כפרה על שהפריש עצמה מן היין ואע"ג שהפר לה הילכך חטאת מייתי לפי שמצינו בעלמא חטאת ד] באה על הספק גם כאן בעלילה כל דהוא מביאה חטאת העוף אבל עולת העוף כיון דלאו דורון הוא לא מצא לאתויי כיון דהיפר לה בעלה: [**אי** קסבר בעל] מיעקר קעקר. [ונמצא] שלא חל עליה נזירות מעולם חטאת העוף נמי לא מייתי:

ואי בעל מיגז גייז. פירוש מכאן ולהבא עולת העוף נמי מייתי דהא אתמול כי נטמא[4] נזירה היתה ולקמן מיקשיא לן בחידוש פירקין (דף כא:) מי מיעקר קא עקר מי מיגז גייז: **לעולם** קסבר מיעקר קא עקר. דאי מיגז גייז עולת העוף ואפשר בעי מיתוי: **סבר** בר"א הקפר. דאף נזיר טהור חוטא הוי הלכך זאת שנטמאה כמו כן בעיא כפרה דמלינו חטאת העוף בא הספק ה] אם כן עולה לא מייתי: **המצער** עצמו מכל דבר על אחת כמה וכמה. אלמא חוטא הוא לכך מייתי חטאת העוף ודוקא אם נטמאה אבל אם לא נטמאה והפר לה בעלה נהי נמי דבעיא כפרה על שהפרישה עצמה לא[5] תביא כלום משום שאם לא הפר [לה] [1] מביאה חטאת בהמה שאינו בא על הספק ואם כן עתה כשהפר לה לא ניתן לה דין חדש:

ואנן אפילו נזיר טהור קאמרינן. כלומר אית ליה לר"א הקפר בעלמא דאפילו נזיר טהור חוטא דבעלמא מייתי ליה אנזיר טהור וגם הק"ו שלו שייך גם בנזיר טהור: **והיינו טעמא דכתיב קרא בנזיר טמא הואיל ושנה בחטא.** שלא יזהר מטומאה והאריך יצר על יצרו מלהנות מיין: **קתני יצא ונכנס.** וקס"ד אפילו תוך שנעה משום הכי פריך משום דילא חיל עליה נזירות ומשני כגון שילא והזה ושנה וטבל ואיירי אפילו בשביעי דחיל עליה בשביעי טהרה משום דנדר בטומאה ולא בעי איתויי קרבן טומאה בשמיני: **לא** נכנס אין עולין. בתמיה אדרבה כי לא נכנס טפי סלקי ליה ממניינא וע"ע דלא סגי למיתני[6] ונכנס משום דפליג ר"א ואמר לא בו ביום וי"ל מכל מקום לא הוה צריך למיתני (אינו) עולה מן המנין לאפוקי[7] וה"ל למיתני יצא **הכי** גרסינן **לא מבעיא יצא כל אותו היום אלא אפילו נכנס בו ביום.** דס"ד א"ל לא סליק ליה (חד)[8] מקצת טהרה משהה עד שנטמא: **לא** אמר רבי אליעזר. דבעינן שנטמא[9] ימים שנים ו] אלא בטמא שנדר כלפי דאמר קרא כי טמא נזרו ואהא קאמר והימים הראשונים יפלו דבעינן ימים שנים צריך עיון מנלן למידרש הכי אליבא דר"א דהא דרבנן דלא דרשינן[10] ימים שנים לא מיפלג קרא בין טמא שנדר לטהור שנדר:

הספק ואנן אפילו בנזיר טהור קאמרינן מדמפרש ר"א הקפר טעמא דחטא בשביל שציער עצמו מן היין. והיינו אף נזיר טהור ואשם ואח"כ הפיר לה בעלה: ר"י בנו של ר"י בן ברוקה היא. דסבר דעולה מעיקר נזיר הויא הלכך כי הפיר לה בעלה נחבטל נדרה ואינה מביאה עולת העוף. אבל חטאת העוף מביאה כדמסיק דרבי אלעזר הקפר היא דאי כדבנן כיון דאמרי דעולה דורון הוא אף כי הפיר לה בעלה נמי מחיא: בעל מעקר עקר. עוקר הנדר מעיקרו כמו התרת חכם. ובפרק' דלקמ' מבעיא לן. חטאת העוף נמי לא לייתי דהוי כאילו לא נדרה כלום: בעל מיגז גייז. חותך הנדר מכאן ולהבא ולא דמי להתרת חכם

לא כתיב אלא ביום ההוא הוה אמינא אע"פ שלא הביא כלל מקרבנותיו: האשה שנדרה בנזיר ונטמאה והפרישה ב' תורים

ג) ואע"פ שלא הזה ושנה וטבל: הא לא נכנס אין עולי' לו כ"ש אם לא נכנס והוא שהוה שעולי' לו: לא מבעיא קאמר ג)

ומשאמר זה דבר פשוט הוא דמוכחא מתני' משום פלוגתא דר' אלעזר נקטיה דאמר לא בו ביום: אלא בטמא שנזר. בטמא

שהתחיל למנות נזיר בטהרה ונטמא בו' שאינו מביא קרבן טומאה: אבל נזי' טהור וכו' טהור שקבל עליו נזי' ונטמא אף

ביום א' סותר ז) היכה דכתיב והימים הראשונים יפלו כי טמא נזרו דוק' בטמא שנזר בעי' ימים הראשונים:

ט) נגלה דל"ל בגמרא לר"א מפיק ליה מהכוא: ודכי ישמעאל בנו של ריב"ב אומר: כ) ל"ל משום דילא חל עליה נזירות. ואע"פ כו': ג) ל"ל ומה שאמר זה אף דבר פשוט הוא מוכחא ממתני' דמשום פלוגתא: ד) נגלה דל"ל דמי כתיב והימים כו' כי טמא נזרו בנזיר טמא כתיב והלכך

דיוקא בטמא וכו'.

יט א מיי' פ"ט מהלכות נזירות הלכה יא ועי' במ"ל:

כ ב מיי' שם פ"ו הלכה י:

תורה אור השלם

1. וְעָשָׂה הַכֹּהֵן אֶחָד לְחַטָּאת וְאֶחָד לְעֹלָה וְכִפֶּר עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא עַל הַנָּפֶשׁ וְקִדַּשׁ אֶת רֹאשׁוֹ בַּיּוֹם הַהוּא:
במדבר ו יא

2. וְהַזִּיר לֵיהוָה אֶת יְמֵי נִזְרוֹ וְהֵבִיא כֶבֶשׂ בֶּן שְׁנָתוֹ לְאָשָׁם וְהַיָּמִים הָרִאשֹׁנִים יִפְּלוּ כִּי טָמֵא נִזְרוֹ:
במדבר ו יב

נוסחת הריב"ן

ו) אם אשמו לה' יגו': ב) דורון בעלמא ואשם אינה צריכה להביא כדלקמן בגידיך פרקין שאין אשם בא אלא במקום שיכול עליו נזירות אחרת ל"ל אמר רב חסדא כו' והשאר ליתא: ג) על שהיתה נזירה ונטמאת הס"ד: ד) קסבר מיעקר: ה) דמייתי: ו) לאו: ז) לא מתייא דהא לא מתייא ליה משום נזירות: ח) ואנן היכי משמע לן בנזיר טהור: לר"א ט) וכדין: י) טמא כמו בזמן: כ) כשמר: ל) הוה ליה: מ) דחייא:

מוסף רש"י

מביאה חטאת העוף. דאפילו אמרינן דמיהו בחטאת שמתו בעליה, היין דבעל מיעקר עקר לה לא אשמתן בא דמחיל לאיתה (לקמן כב.). **וכפר עליו.** בנזיר כתיב, **מאשר חטא** על הנפש. משמע שחטא בנפש אדם (ב"ק צא:). **וכי באיזו נפש חטא זה.** מי הרג שנקרא חוטא (חגיגה יא.). **אלא שציער עצמו** מן היין. שלין מלוה לגער עצמו, כדאמרינן (הוריות י:) צריכי לי אבלי הא עלמא מי שני לה (חגיגה יא.). **הדרן עלך מי שאמר**

פי' הרא"ש (המשך)

שהוא ע"י פתח חרטה ועושה הנדר טעות מעיקרו: עולת העוף נמי תייתי. וה"ה אשם נמי דהא נטמאה קודם שהפיר לה דקרבנות נזיר טמא על עון טומאה קא אתו ולא לצורך הכשר נזיר טהרה: ס"ל כר"א הקפר דאמר נזיר חוטא הוא מחמת שציער עצמו מן היין. הלכך זאת שנטמאה אע"פ שהפיר לה הבעל ומעקר עקר כיון שנתחייבה חטאה העוף ומצינו בעלמא שבקל מביא חטאת העוף דחטאת העוף בא על הספק זאת נמי מביאה העוף לכפר עליה וכן מפרש טעמא בפרק בתרא דנדרים (דף פ"ג) משום דחטאת העוף בא על

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אמר שמואל וכו'. כדפרישית לעיל:

גליון הש"ם

גמ' אימתי הזיר בזמן שהביא. כעין זה הוכיחו דף יב ע"ב ולקמן משום דיומשם:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) רש"י ד"ה לשון אמר וכו' ר' ישמעאל היא. נ"ב עי' ח"מ: ב) תוס' ד"ה (בדף הקודם) ורבנן עולה לא בעיא מעוטו וכו' וי"ל משום דרבי לא אדכר במילתיה כ"א דבהבאת קרבן וכ"ש דבהבאת נמתק. וכ"ב אלא כיוס הבאת כל"ל ח"מ: ג) ד"ה תלמוד לומר והזיר והביא וכו' וי"ל מי לאו הביא וכו'. נ"ב עי' ח"מ: ד) ד"ה אמר רב חסדא ר' ישמעאל היא וכו' לפי שמלינו בעלמא חטאת עוף כל"ל: ה) ד"ה סבר כר"א הקפר וכו' על הספק ח"כ. מינה ח"כ נמתק. וכ"ב אבל: ו) ד"ה המלגר עצמו מכל דבר וכו' ודוקא אם נטמאה אבל אם לא נטמאה וכו' משום שאם לא הפר לה תביא וכו' כל"ל: ז) ד"ה לא אמר כו' שמנה ימים שנים. כאן הס"ל ואח"כ מה"ד אלא בטמא שנדר וכו' ואהא קאמר קרא כל"ל:

הגהות התוספות

1. תינח כ"א נמתק. 2. נ"ל והזיר בזמן שהביא. ולא מהכוא הו"א לרבות כו'. 3. תינח מייתי נמתק. 4. נ"ל בטמאת. 5. נ"ל מ"מ לא. 6. נ"ל דלא לאיתוי. 7. נ"ל לאפוקי מר' אליעזר. 8. נ"ל הך. 9. נ"ל שימנה. 10. נ"ל דהא לרבנן דלא דרשי.

פי' הרא"ש

דורון בעלמא היא דאינה מכפרת בשום מקום: מאי טעמא דרבנן. בשלמא ה) לר"א אתה הוה ורבי ישמעאל אמר והזיר והביא ואהדרא אתא למי' אע"פ שלא הביא עולתו דאי לא כתיב אלא והזיר והביא הוה אמרינן אחר שיביא כל קרבנות ואפי' עולה. ואי